vůbec nedovolala a rozhodnuv o onom právním prostředu jako o odvolání, ač to byla stížnost k správnímu soudu, změnil samovolně procesuální povahu onoho prostředku a osoboval si kompetenci dle zákona mu nenáležející.

Bylo tedy výrok ten ke stížnosti, jež právě proti tomuto postupu broji, zrušiti pro nezákonitost podle § 7 zák. o ss.

Č. 1358.

Policejní řízení trestní: Řízení v trestních věcech přikázaných úřadům politickým (min. nař. z 5. března 1858 č. 34 ř. z.) spočívá na zásadě ústnosti a bezprostřednosti. Je nezákonné, byl-li nález stran přestupku zákona o sčítání lidu vydán jen písemně na základě písemného podání obviněného a písemného vyjádření sčítacího komisaře a revisora.

(Nález ze dne 12. května 1922 č. 6380.)

Věc: Štěpán H. v S. (adv. Dr. V. Polák z Litomyšle) proti zemské správě politické v Praze (min. rada R. Šiška) stran přestupku zákona o sčítání lidu.

Výrok: Nařík a né rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Nálezem okresní správy politické v Litomyšli z — byl st-l uznán vinným přestupkem § 4 zákona z 8. dubna 1920 č. 256 sb. z. a n. a § 12. vlád. nař. z 30. října 1920 č. 592 sb. z. a n. a odsouzen k pokutě 500 K a vedle toho do vězení dvou dnů s odůvodněním, že se dne 16. února 1921 při sčítání lidu protizákonně vmísil do výkonu funkce sčítacího revisora, čímž byla správnost sčítání lidu ohrožena. Nař. rozhodnutím bylo odvolání st-lovo zamítnuto, ježto skutková podstata uvedeného přestupku jest zjištěna. V nař. rozhodnutí opakuje se tvrzení první stolice, že se st-l vmísil do úředního jednání sčítacího revisora, že ho v jeho funkci obtěžoval a hleděl ho zlomyslnými a nepravdivými výčitkami od správného vykonání sčítací funkce odvrátiti, čímž prý se pokusil úplnost a správnost sčítání lidu porušiti.

O stížnosti vytýkající rozhodnutí nezákonnost a vadnost řízení nss uvážil toto:

Řízení v trestních záležitostech přikázaných politickým úřadům, upravené min. nařízením ze dne 5. března 1858 č. 34 ř. z., spočívá na zásadě ústnosti a bezprostřednosti, neboť § 1 výslovně ustanovuje, že řízení má býti konáno ústně a že podstatné body j e d n á n í mají býti zapsány do trestního rejstříku, který má býti veden dle předepsaného formuláře.

Z dalších ustanovení, zejména §§ 3 a 4, jde na jevo, že má býti před úřadem jednáno, že obviněný, svědci i znalci mají před úřadem v y p o v í d a t i, že výsledky tohoto ústního jednání mají stručně zapsány býti do rejstříku, který zastupuje protokol o jednání a jen při složitých případech má výminečně veden býti protokol, ale rovněž o jednání, dle § 6 cit. nař. má býti řízení provedeno, pokud možno, při jediném jednání a po skončení jeho má býti nález p r o h l á š e n obviněnému.

Předpisy tyto byly v daném případě správními úřady porušeny, ježto ústní jednání konáno nebylo a nález žal. úřadem potvrzený byl první

stolicí vydán jenom písemně na základě písemného podání obviněného a písemného vyjádření sčítacího komisaře a revisora.

Ostatní vady řízení souvisí s porušením ústnosti, ježto obviněný nebyl slyšen před úřadem a pouze vyzván, aby se ospravedlnil, aniž mu byl dostatečně uznačen předmět obvinění, nýbrž pouze sděleno, že se dle sdělení sčítacího revisora protizákonně vmísil do výkonu jeho úředního rozkazu, nebyl vzat zřetel k návrhu obviněného na slyšení svědků, ani mu nebyly sděleny k nahlédnutí zprávy sčítacího komisaře a revisora a tím mu byla odňata možnost účinné obhajoby proti obvinění a proti výpovědím svědků.

Mimo to postrádá nař. rozhodnutí dostatečného odůvodnění, nejsou v něm uvedeny skutkové okolnosti, které mají v sobě obsahovati skutkovou podstatu přestupku § 4 zákona o sčítání lidu ze dne 8. dubna 1920 č. 592 sb. z. a n.

Bylo proto nař. rozhodnutí již pro tyto vady řízení dle § 6, odst. 2. zák. o ss zrušiti, takže nebylo nss-u možno zabývati se otázkou, zdali jde po rozumu § 4 cit. zák. o trestní čin přikázaný úřadům správním aneb zdali čin ten spadá pod trestní zákon (§ 314 zák. trest.), v kterémž případě by příslušnost správních úřadů byla vyloučena.

Č. 1359.

Policejní věci trestní: Pro přestupek dle § 3 vlád. nař. z 9. prosince 1919 č. 653 sb. z. a n. o stíhání podloudného vývozu může býti odsouzen jen ten, kdo vlastním činěním spolupůsobí při jednání směřujícím k provedení podloudného obchodu.

(Nález ze dne 12. května 1922 č. 6497.)

Prejudikatura: Boh. č. 644 adm.

Věc: Otto F. v M. proti zemské správě politické v Praze stran odsouzení pro podloudný vývoz zboží.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Okresní politická správa v Kraslicích nálezem z — uznala st-le vinným přestupkem dle § 3 nař. vlády ze dne 9. prosince 1919 č. 653 sb. z. a n. spáchaného tím, že v jeho obchodě v M. byly prodány dvě láhve rumu Rose W. za účelem podloudného dopravení do Saska a odsoudil jej dle téhož předpisu k trestu vězení v trvání 48 hodin. Odvolání bylo nař. rozhodnutím zamítnuto. Stížnost, která naříká rozhodnutí pro nezákonnost a vadnost řízení uznal nss za důvodnou.

St-l nebyl odsouzen za své vlastní jednání, nýbrž jedině za to, že závadný prodej se stal v provozování jeho obchodní živnosti. Obě správní stolice založily tudíž výrok o vině na právním názoru, že v případech naznačených §em 3 nař. vlády ze dne 9. prosince 1919 č. 653 sb. z. a n. o stíhání podloudného vývozu zodpovídá majitel živnosti, v jejímž provozu se trestné jednání stalo, v každém případě za svůj personál obchodní.

Názor ten odporuje zákonu. Dle § 3 odst. 2 cit. vlád. nař. může trest za protizákonný vývoz předmětů potřeby uložen býti pachateli a osobám při vývozu neb jeho pokusu spolupůsobícím. Dle jasného tohoto předpisu